

200702872/1.

Datum uitspraak: 7 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/23556 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 23 maart 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2007, verzonden op 26 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

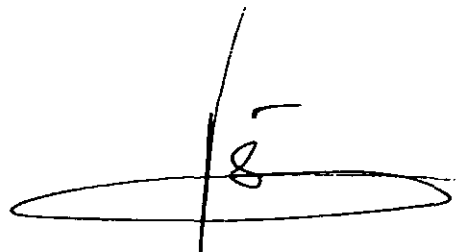
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2007

307

Verzonden: - 7 JUNI 2007

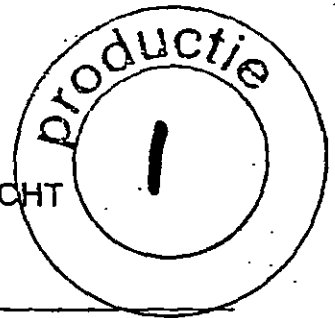
Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr. AWB 06/23556 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

1, eiseres,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 13 april 2006.

Kenmerk: 0307-08-0022

V-nummer

Behandeling ter zitting: 14 februari 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en/of de Minister van Justitie.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiseres om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen. De aanvraag had mede betrekking op haar minderjarige kinderen en

Tegen dit besluit is namens eiseres op 12 mei 2006, aangevuld bij brief van 8 juni 2006, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 14 februari 2007, alwaar eiseres in persoon is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde mr. L.J.H. Hoven-Kohl, advocaat te Maastricht.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. Y.E.A.H. van Hal, in dienst van het Ministerie van Justitie. Tevens was aanwezig M.L. Schoofink als tolk.

II. OVERWEGINGEN

Eiseres is afkomstig uit Angola. Haar partner was werkzaam voor de Forças Armadas Angolanas. In december 2000 is haar partner verdwenen. Toen begonnen voor eiseres de problemen. Vanaf de zomer van het jaar 2001 is zij driemaal opgeroepen door commandant om informatie te verstrekken over de verblijfplaats van haar partner. Zij werd mishandeld en seksueel misbruikt. De laatste keer, juni 2003, is zij zelfs opgehaald door militairen en heeft zij vijf dagen vast gezeten. Zij moest toen water halen, kleding van de militairen wassen en eten klaarmaken. Bovendien werd zij tot seksueel contact gedwongen. Nadat zij was vrijgelaten, is zij door haar buurvrouw opgevangen. Met hulp van heeft zij via Luanda het land verlaten. Op 21 juni 2003 is zij in Nederland aangekomen. Op 8 juli 2003 heeft zij mede namens haar minderjarige kinderen een asielaanvraag ingediend.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor

een vergunning voor bepaalde tijd asiel op grond van artikel 31, eerste lid, in verbinding met het tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000. Verweerder acht het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig.

In beroep heeft eiseres in eerste instantie verwezen naar hetgeen is aangevoerd in de zienswijze. Voorts wordt benadrukt dat eiseres bij het verlaten van haar woning in een shocktoestand verkeerde. Op dat moment was eiseres niet in staat zich te realiseren dat het nodig was meer documenten bijeen te zoeken. Van haar kon niet worden verlangd later nog eens terug te keren voor een uitgebreide zoektocht naar onder meer de originele identiteitskaart. Verweerders stelling dat het waarschijnlijk zou zijn dat eiseres op een eigen paspoort is gereisd, is onvoldoende gemotiveerd. Verweerder heeft nagelaten bij de Portugese autoriteiten, na kennelijke afgifte van een visum, een kopie van het paspoort op te vragen. Tenslotte kan eiseres over de reis zelf niet meer informatie geven, aangezien zij in shock verkeerde en de zorg voor haar twee kinderen had.

Ten onrechte acht verweerder het niet geloofwaardig dat eiseres na anderhalf jaar met rust te zijn gelaten in 2003 nog eens werd opgepakt. Verder blijft eiseres er bij dat zij nooit een visum heeft aangevraagd. Er zijn allerlei onduidelijkheden omtrent het visum, die onopgelost zijn gebleven. Ook wenst eiseres te benadrukken dat het bestaan van een amnestiewet vervolging van deserteurs niet uitsluit. Tenslotte acht eiseres het onbegrijpelijk dat verweerder zich op het standpunt blijft stellen dat eiseres wisselende verklaringen heeft afgelegd over de ontmoetingen met

De rechtbank overweegt als volgt.

De rechtbank stelt voorop dat in geschil is of eiseres recht kan doen gelden op een vergunning voor bepaalde tijd asiel als bedoeld in artikel 29, aanhef en onder a, b, of c van de Vw 2000. Het geschil spitst zich daarbij toe op de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiseres ongeloofwaardig is.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003, JV 2003/103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Als zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

In het bestreden besluit is uiteen gezet dat eiseres ter staving van haar aanvraag geen bescheiden die voor de beoordeling van haar aanvraag noodzakelijk zijn heeft overgelegd.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder het ontbreken van die documenten en bescheiden niet aan eiseres heeft mogen toerekenen. Verweerder heeft in het besluit aangegeven dat eiseres heeft verklaard na het vertrek uit haar woning nog een week in Angola te hebben verbleven. Zij had de originele documenten later nog uit haar woning kunnen (laten) halen. Met betrekking tot de vaststelling van de reisroute mag van eiseres worden verwacht, ondanks dat zij in slechte doen was, dat zij informatie kan verstrekken over eenvoudige zaken als de naam van de vervoerende luchtvaartmaatschappij en de naam van het land waar zij het vliegtuig heeft verlaten. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat eiseres aldus afbreuk heeft gedaan aan de in beginsel aanwezige bereidheid om haar relaas, voor zover consistent en niet onaannemelijk, voor waar te houden.

Evenmin is er grond om te oordelen dat verweerder niet in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat het asielrelaas van eiseres de in het licht daarvan vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat het onwaarschijnlijk is dat eiseres na anderhalf jaar met rust te zijn gelaten in juni 2003 wederom zou zijn opgeroepen en zelfs in detentie zou zijn genomen. Voorts is een visum op naam van eiseres afgegeven en werd een zogeheten Dublinclaim door de Portugese autoriteiten geaccordeerd. Gelet op de geldigheidsduur van het visum heeft verweerder het onwaarschijnlijk mogen achten dat eiseres Angola pas op 20 juni 2003 zou hebben verlaten. Voorts mag uit het Algemeen Ambtsbericht van augustus 2003 worden afgeleid dat aan opsporing van deserteurs waarschijnlijk weinig aandacht wordt besteed. Tenslotte heeft eiseres vage dan wel wisselende verklaringen afgelegd over de ontmoetingen met . Het onderscheid tussen normale ontmoetingen en andere ontmoetingen heeft verweerder daarvoor geen plausibele verklaring hoeven vinden. Tenslotte heeft eiseres van de eerste drie ontmoetingen niet kunnen aangeven in welke maand die hebben plaatsgevonden.

Het vorenstaande leidt de rechtbank tot de slotsom dat verweerder eiseres terecht niet in aanmerking heeft gebracht voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M. Hillen in tegenwoordigheid van mr. E.J.M. van der Poel als griffier en uitgesproken in het openbaar op 23 MRT 2007 door mr. M. Hillen voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. E. van der Poel

w.g. M. Hillen

Voor eensluidend afschrift:
De wnd. griffier.

Verzonden op: 26 MRT 2007

✓ Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Mr. G.C.G. Raymakers

Mr. L.C.J. Sars

Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen

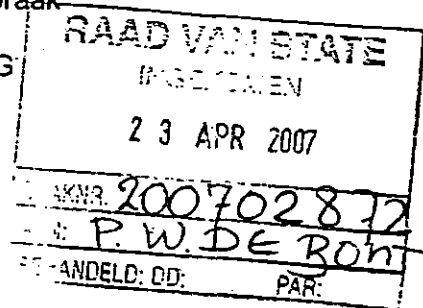
Mw. Mr. N.M.J. Schepens

Mr. R.P.V.W. Willems

BRAAKMAN ADVOCATEN

Mierloseweg 5
5707 AA HELMOND
T: (0492) 54 44 15
F: (0492) 52 77 85
www.braakmanadvocaten.nl

Raad van State
Afd. Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Nr.: 34934 LJ/YR

Inzake: /second opinion

Uw ref.: 06/23556

Helmond, 20 april 2007

Hoger beroep beslissing Rechtbank
Den-Haag (Maastricht) d.d. 23 maart 2007
Zaaknummer: AWB 06/23556

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van Angolese nationaliteit,
wonende te aan de te dezer zake woonplaats kiezende te
Helmond aan de Mierloseweg no. 5, ten kantore van de advocaat en procureur Mr. L.C.J.
Sars, die hierbij verklaart te dezer zake door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd
om namens haar dit hoger beroepschrift in te dienen en te ondertekenen;

Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Maastricht, zaaknummer AWB 06/23556, waarbij het beroepschrift van
appellante ongegrond werd verklaard. Van de beschikking waarvan hoger beroep wordt als
productie 1 een afschrift overgelegd.

Algemeen:

Appellante is, afgezien van haar persoonlijk belang bij dit hoger beroepschrift van mening
dat, de grieven hiervan rechtsvragen aan de orde stellen die in het belang van de
rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin
beantwoording behoeven, en derhalve de aangevoerde grieven tot vernietiging van de
aangevallen uitspraak behoren te leiden.

Appellante verwijst daartoe tevens naar hetgeen door of namens haar in vorige instanties is verklaard en aangevoerd, waarvan de inhoud als hier woordelijk herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, en behoudt zich het recht voor om de gronden van dit hoger beroep in een later stadium nog nader aan te vullen.

Appellante wenst de navolgende grieven naar voren te brengen.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank (op pagina 3, 2^e alinea) het volgende:

“Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder het ontbreken van die documenten en bescheiden niet aan eiseres heeft mogen toerekenen. Verweerder heeft in het besluit aangegeven dat eiseres heeft verklaard na het vertrek uit haar woning nog een week in Angola te hebben verbleven. Zij had de originele documenten later nog uit haar woning kunnen (laten) halen. Met betrekking tot de vaststelling van de reisroute mag van eiseres worden verwacht, ondanks dat zij in slechte doen was, dat zij informatie kan verstrekken over eenvoudige zaken als de naam van de vervoerende luchtvaartmaatschappij en de naam van het land waar zij het vliegtuig heeft verlaten. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat eiseres aldus afbreuk heeft gedaan aan de in beginsel aanwezige bereidheid om haar relaas, voor zover consistent en niet onaannemelijk, voor waar te houden.”

Toelichting:

Immers,

- De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig is. Bovendien velt de rechtbank een inhoudelijk oordeel door onder meer te oordelen dat appellante de originele documenten later nog uit haar woning had kunnen (laten) halen. De rechtbank dient slechts marginaal te toetsten. Door dit niet te doen gaat de Rechtbank in deze overweging voorbij aan de op haar rustende verplichting in deze slechts marginaal te toetsen.
- De rechtbank alsook de Minister hebben te gemakkelijk aangenomen dat appellante over bewijsstukken kan beschikken. Er is onvoldoende acht geslagen op de acute vluchtsituatie waarin appellante zich bevond en de onveilige situatie in het land van herkomst. Hieruit vloeit immers voort dat appellante slechts met grote voorzichtigheid kan

pogen om aan mogelijke bewijsstukken te komen teneinde mensen en in het bijzonder zichzelf en haar kinderen niet in gevaar te brengen.

- Het is, ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 Awb, de taak van de rechtbank om, behalve wat zij ambtshalve heeft te onderzoeken, het bestreden besluit, de motivering waarop dit berust daaronder begrepen, op rechtmatigheid te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden. De rechtbank is hierin naar de mening van appellante tekortgeschoten nu onvoldoende in is gegaan op de beroepsgronden.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de Rechtbank (op pagina 3, 3^e alinea) het volgende:

“Evenmin is er grond om te oordelen dat verweerder niet in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat het asielrelaas van eiseres de in het licht daarvan vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat het onwaarschijnlijk is dat eiseres na anderhalf jaar met rust te zijn gelaten in juni 2003 wederom zou zijn opgeroepen en zelfs in detentie zou zijn genomen. Voorts is een visum op naam van eiseres afgegeven en werd een zogeheten Dublinclaim door de Portugese autoriteiten geaccordeerd. Gelet op de geldigheidsduur van het visum heeft verweerder het onwaarschijnlijk mogen achten dat eiseres Angola pas op 20 juni 2003 zou hebben verlaten. Voorts mag uit het Algemeen Ambtsbericht van augustus 2003 worden afgeleid dat aan opsporing van deserteurs waarschijnlijk weinig aandacht wordt besteed. Tenslotte heeft eiseres vage dan wel wisselende verklaringen afgelegd over de ontmoetingen met Bodaki. Het onderscheid tussen normale ontmoetingen en andere ontmoetingen heeft verweerder daarvoor geen plausibele verklaring hoeven vinden. Tenslotte heeft eiseres van de eerste drie ontmoetingen niet kunnen aangeven in welke maand die hebben plaatsgevonden”.

Toelichting:

Immers,

- De rechtbank beperkt zich hier tot het poneren en herhalen van stellingen van verweerder zonder deze (marginaal) te toetsen. Niet gerechtvaardigd is derhalve om te concluderen dat verweerder voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van appellante ongeloofwaardig te achten. De rechtbank heeft haar uitspraak in deze dus onvoldoende gemotiveerd. In het kader van de rechtsgelijkheid en rechtseenheid dient voldoende te worden gemotiveerd waarom in het onderhavige geval het asielrelaas van appellante aan positieve overtuigingskracht ontbeert. Het enkele

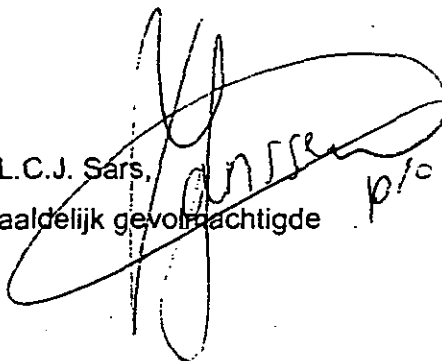
oordeel van de rechtbank dat verweerder terecht tot het oordeel heeft kunnen komen dat het asielrelaas van eiseres de vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is volstaat niet. De onderhavige uitspraak van de rechtbank is voor wat betreft dit punt dan ook onvoldoende gemotiveerd, hetgeen strijd oplevert met artikel 8:77, eerste lid, onder b Awb.

Appellante merkt hierbij op:

1. Dat zij van oordeel is dat haar beroepschrift ten onrechte door de Rechtbank ongegrond is verklaard;
2. Dat zij Uw College (Afdeling) hierbij verzoekt het hoger beroepschrift, alsook het beroepschrift, gegrond te verklaren onder vernietiging van de bestreden beslissing van de Rechtbank d.d. 23 maart 2007 (AWB 06/23556), en alsnog te bepalen dat appellante wordt toegelaten op de gronden als verzocht en in vorige instanties aangevoerd, althans verweerder danwel de Rechtbank op te dragen (zulks) te beslissen met inachtneming van de uitspraak van Uw College;
3. Dat zij U hierbij verzoekt verweerder te veroordelen in de kosten van dit geding, waaronder begrepen het salaris van de gemachtigde van appellante.

Namens:

Mr. L.C.J. Sars,
Bepaaldelijk gevolmachtigde

A large, stylized handwritten signature in black ink, written over the typed name and title. The signature is cursive and somewhat abstract, with a large loop at the end. To the right of the signature, the letters 'p/c' are handwritten.